

Barátom

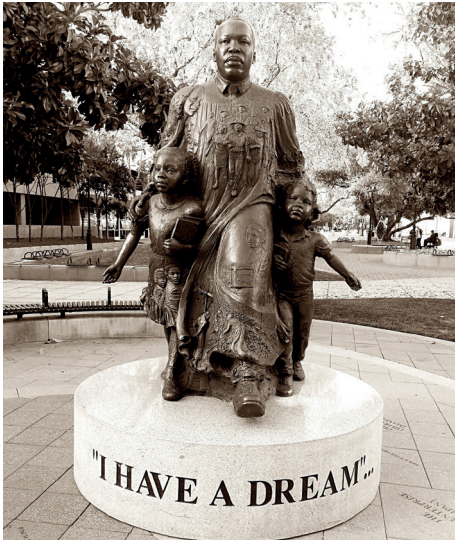

A SZENT GELLÉRT MAGYAR KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG HAVILAPJA

2023. október

48. évfolyam, 479. szám

ÖNZETLENÜL MÁSOKÉRT

Fotó: Pixabay

„Minden embernek el kell döntenie, hogy a teremtő önzetlenség fényében fog járni, vagy a romboló önzés sötét-ségében”, írja Martin Luther King, a 20. század egyik legismertebb személyisége, aki az erőszakmentes társadalmi változást hirdette és képviselte. Élete nagyszerűen foglalja össze mindazt, amit ő az önzetlenséggel kapcsolatosan vall. Az 1963. augusztus 28-án elmondott, „Van egy álmom” elhíresült beszédében egy olyan világot vizionál, ahol az embereket nem osztják meg a faji különbségek.

Közben eltelt 60 esztendő, s azt kell

tapasztalunk, hogy a romboló önzés sötétsége, jobban, mint korábban, megoszthat bennünket. Elemi erejével képes szembe fordítani embert emberrel. A világ, amelyben élünk, önzővé és énközpontúvá tehet engem. Következménye, hogy a másokra, a mellettem élőre sem vagyok már tekintettel. Az individualizmus és egoizmus jelszavak sokunk életének zászlóján virítanak, melynek jegyében könnyen a romboló sötétség útjára léphetünk.

Ezzel szemben az önzetlenség, önfeláldozás, nagylelkűség, a felebarát és önmagunk egyképp való szeretése a valóban igazi emberi tulajdonság. Nem más ez, mint olyan emberi értékek és erények melletti kiállás, amelyet gyűjtő szóval altruizmusnak nevezünk. Az önzetlenségben jelenlévő szeretet és jócselekedet kiváltja a rokonszenvet, mely egyben biztonságot is ad.

„Álmodtam egy világot magamnak, itt állok a kapui előtt” – ismételtetem az Edda együttes egyik dalának refrénjét. Hinni akarok álmomban és abban a világban, ahol kölcsönös a tisztelet, megbecsülés, elfogadás, segítőkészség. Ahol nem kell tartanunk egymástól, a szavak bátorítanak, simogatnak, gyógyítanak és nem sebeznek.

Egy világot álmodom, melyben önzetlen szeretetben játszunk. Úgy, mint gyer-

folyt. 8. old.

JÓTETT HELYÉBE JÓT VÁRJ!

„Kétezer éven át azt tanultuk otthon, az iskolában, a templomban, hogy szeresd felebarátodat! Áldozd föl magad másokért! Légy becsületes! Most napi huszonegy órán át azt harsogják nekünk, hogy szeresd önmagadat! Teljesítsd ki önmagadat! Légy sikeres! Mi történik velünk? Mi történik az európai civilizációval?” kérdi az idézet szerzője, Hankis Elemér, miközben az évszázados, keresztény, európai kultúra nyomába ered, elemezve a különböző korok életszemléletét, filozófiáját, választ keresve korunk legnagyobb betegségére, az önzésre, annak minden következményével együtt. Társadalomkutatók közül sokan úgy vélik, hogy a nagy átalakulások korát éljük, és ebben a folyamatban örökérvényű gondolatok, melyek erkölcsi vázként, tartóoszlopként az emberi együttélés formáit szolgálták, mára már értelmüket veszített, elavult klisének bélyegezve eltűnnek a fogyasztói társadalom cséphadarója alatt, helyet adva a magát megvalósítani képes, sikeres, csakis saját érdekeit szem előtt tartó új embertípusnak. Valóban ilyen rosszul állna a szénánk? Létezik-e még az önzetlenség, mint tett, vagy csak néhány idealista Don Quijote szélmalomharca a jobb világért?

A kérdések megválaszolásához térjünk vissza a kezdetekhez és vegyük szemügyre magát az emberi életet. Azt hiszem, elmondható, hogy mindenki kivétel nélkül az önzés csirájával születik, kicsit talán olyan ez, mint az áteredő bűn fogalma, „kiérdemeltük, megörököltük”, alaptermészetünk része lett anélkül, hogy tettünk volna valamit ezért. Az állatvilágban ezekre az ösztönökre van szükség ahhoz, hogy az egyed életben marad-

hasson, hogy túlélése biztosítva legyen. Csecsemő és kisgyermek korban ezek az ösztönök munkálkodnak bennünk, emberekben is, már első szavaink is erre az én-képre utalnak: én, enyém, nekem... és persze ahogy nővünk, ez a genetikai program egyre erőteljesebben fejti vagy fejtené ki hatását, ha nem lennénk úgynevezett erkölcsi, etikai, értékrendek, írott és íratlan szabályok (család, templom, iskola) közé „bekeretezve”, melyeket kisebb-nagyobb sikerrel, intenzitással sajátítgatunk életünk folyamán.

És ha őszinték vagyunk saját magunkhoz, be kell ismernünk, hogy felnőtt korunkra mégiscsak a saját énünk, az, ami számunkra a legfontosabb, mert hiszen ki az, aki nem a legjobbat akarná saját magának? Ki az, aki nem szeretne sikeres, boldog ember lenni? Ki az, aki nem vágyik arra, hogy lehetőleg, ha nem is gazdagon, de jó körülmények között éljen? Hiszen a legtöbb szentnek mégis maga felé hajlik a keze, mondja a közmondás is.

Ez a nagy társadalmi összkép, ez az emberiség. Ez a létező önzés szüli a bé-

kétlenséget a családokban /egyéni önzés/, a társadalom egészében, és a nemzetek között /kollektív önzés/. Minden ember, legyen az egyéni vagy csoportos érdek, csak önmaga érdekeit hajszolja függetlenül attól, hogy mit okoz cselekedetével másoknak. Mi hát a megoldás?

Az alapgondolat, útmutatás, kérdés vagy parancs adva van, ez keresztény erkölcsi normánk legfontosabbika: „Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat!” Milyen egyszerűen hangzik a mondat, és mégis, milyen mély gondolatokat rejt. A magát helyesen szerető, saját magához helyesen viszonyuló ember kilépve énjéből ajtót nyit mások felé, önmagán is továbblépve eljut oda, hogy másokért is tegyen valamit. A mai kor emberében bizonyára fölvetődnek újabb kérdések. Lehetséges-e úgy másokat szeretnünk, hogy saját magunkat sem veszítjük szem elől? Szükséges-e az énszeretet ahhoz, hogy másokat is szeretni tudjunk? Képesek vagyunk-e még egyáltalán a mai világban a saját önszeretetünkön túl mások szeretetére és ennél tovább lépve az önzetlenségre? A kérdések jogosak, de észre kellene vennünk valami nagyon fontosat. Az idézet gondolatsor nem teljes. A hiányzó láncszem, az a Teremtő Erő, amely mindennemű szeretet alfája és ómegája.

Az énközpontúságból kilépve először Istenre kell tekintenünk, az Ő kegyelemében pedig már valóra válthatjuk magát az Isteni parancsot, „Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből, felebarátodat pedig mint önmagadat. „Így zárulhat be a kör, így bontakozhat ki az a törekvés, amely az önmegvalósítást már keresztény alapokra helyezi. Az út,

amely az önzetlenségbe vezet igen rázós, kátyúkkal teli, sokszor csak nagyon lassan zötykölődve, az akadályokon pedig nem átvágva, hanem azokat inkább kikerülve szeretnénk előbbre jutni. A küzdelem egész életünkön át folytatódik, újra meg újra nekirugaszkodunk, erről szólnak a mindennapjaink. Elkívánás helyett önkéntes adás, uralomvágy helyett szolgálat, érvényesülés helyett saját érdekeink mellőzése fontosabb nemesebb célok érdekében, ez a jellemformálás magasiskolája, ez az a küldetés, amit teljesíteni lenne hivatásunk itt a földi létben. Az önzetlen magatartás egyik legkézenfekvőbb, legtermészetesebb megnyilvánulási formája a vér szerinti utódért való szülői gondoskodás, feltétlen szeretet, de a mindennapok élethelyezetei is elegendő alkalmat kínálnak, csak föl kellene ismernünk azokat. Sokszor nem is cselekedhetünk másként, csakis önzetlenül, és mert adni jó, mi magunk is részesévé válunk a másik örömének.

A modern filozófia atyja Immanuel Kant, „A gyakorlati ész kritikája” című művében megfogalmazta erkölcsi alapvetését, kategorikus imperativusát, azt a feltétlen parancsot, mely szerint, a feltároló lelkiismeret tartalmát kell tiszta elvvé formálni. Leegyszerűsítve, ne tegyünk másnak olyat, amit magunknak sem tennének. Jézus üzenete viszont már jóval korábban megfogalmazta e gondolat pozitív, élhetőbb formáját, „Mindazt, amit szeretnétek, hogy megtegyenek nektek az emberek, tegyétek meg ti is nekik.”

„Jótett helyébe jót várjatok!” mondaná az egyszeri szegénylegény minden magyar népmesék hőse. S bár mi még sokszor kételkedünk, de valahol mégis tudjuk, hogy csak így érdemes.

A hónap szentje

SZENT GÁL

Gál vagy Gallus Kr.u. 550-ben született a mai Írországban. Ír nemesi származású fiú volt, akit a „Világ fényeként” emlegetett Kolumbán apátra bíztak. Kolumbán a híres bangori kolostorban töltött 20 évet, ahol szigorú szabályok szerint éltek, imában, böjtölésben, latin és a görög nyelvű írásokat tanulmányozva. Kolumbán nem elégtette ki az akkorra már keresztény-nyé lett szigeten való szerzetesi élet. Tanítványai közül többen a kontinensre vágytak, ahol a népvándorlások következtében a pogányság új hullámaival kellett szembenézni. Comgall apát engedélyével útra is kelt 13 szerzetes, köztük Gál is, akit időközben pappá szenteltek, és csodáiban hamarosan megmutatkozott Isten kegyelme.

Galliában Sigibert királlyal ismerkedtek meg, aki hallva tanításukat marasztalta őket. Országában remeteség alapítására alkalmas helyet ajánlott fel nekik. A Vogézekben Luxeuil-ban építették az első kápolnát és lakóhelyet maguknak, majd hamarosan kolostort is. Jelenlétükkel a szerzetesi élet felvirágzott, egyre többen csatlakoztak hozzájuk. Munkásságuknak híre ment. Több király és uralkodó meghívását is elfogadták, mindenhol térítettek, építettek, gyógyítottak, ördögöt űztek. A pogány istenségek szentélyeit, képeit Gál felgyújtotta, vagy a tóba szórta miután az itt élő népek nyelvén illetve latinul a háromszemélyű egy Isten imáadására

vezette a népeket. A mai Bodeni- és Zürichi-tó környékén sem volt veszélytelen a térítés. Néhány szerzetes az életével fizetett, nyomukban mégis kolostorok épültek.

Kolumbán Isten sugallatára folytatni kívánta útját Itáliába. Gál lázas betegsége miatt azonban maradni kényszerült. Felépülése után a Steinach patak men-

tén egy bozóttba esvén találta meg a helyet, hogy cellát építsen magának. Első dolga voltogyorófa rudakból keresztet állítani, ráhelyezni az ereklyetartót, melyben a Boldogságos Szűz, Szent Desiderius és Thébai Mór ereklyéi voltak. Szentünket többször megkörnyékezte az ördög, de kikezdeni nem tudta. Állandó imádságban töltött feddhetetlen élete megvédte őt és megszentelte a helyet. A következő évek imával, tanítással

teltek. A számára felkínált püspökség és apátság irányítását visszautasította. Tanítványa, János diakónus lett a konstanzi püspök.

85 éves lehetett, mikor október 16-án meghalt. Ünnepe napja erre a napra esik. Halála után 100 évvel Ottmár apát kolostort épített ezen a helyen Gál tiszteletére. Testét ma is Sankt Gallenben őrzik.

Attribútuma a fát hordó medve, amelylyel a legenda szerint tűzifát hordatott a remetelak elé. Jelzi, hogy Isten szentje, Gál az egész természettel békében élt.

Zarándokhelyek

SZENT GELLÉRT BÚCSÚ STUTTGARTBAN

Vasárnap, 2023. szeptember 17-én, tartottuk Egyházközségünk búcsúünnepét, amelyben közösségünk védőszentjét, Szent Gellért püspököt köszöntöttük. Búcsúünnepünkön közösségünk kilenc fiatalja részesült a Szentlélek kegyelmi ajándékai-
ban a bérmálás szentségén keresztül. A szentmise főcelebránsa Nm. és Ft. Mohos Gábor segédpüspök, a MKPK külföldön élő magyarok lelkipasztorációjáért felelős püspöke volt. Zarándoklatként éltük meg búcsúmisénket, mivel mind a tizenöt részegyházközségből jöttek el a híveink, hogy részt vegyenek a szentmisén. A bevonulás után Tibor atya nagy szeretettel köszöntötte püspök atyát és az összegyűlt híveket, majd bérmálkozóink, Ádám és Bella, tandemben olvasták fel a „Veni Sancte Spiritus” (Jöjj szentlélek) című verset Babits Mihály fordításában. A bérmálkozók szüleinek nevében Jakab Tünde, Dóra édesanyja, osztotta meg velünk gondolatait: „Amikor eljön az igazság lelke, Ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra, mondta az Úrjézus apostolainak. Ugyanígy szól ma hozzánk is, bérmálkozóinkhoz is. Gyermekeink ma kapják meg a Szentlélek ajándékát, ma újítják meg keresztségi ígéretüket és válnak ezáltal nagykorú keresztények.” Tünde köszönetét fejezte ki püspök atyának, hogy elfogadta Tibor atya meghívását és eljött, hogy anyanyelven szolgáltassa ki a bérmálás szentségét, amellyel a bérmálkozókat nemcsak katolikus keresztény hitükben, de identitásukban is megerősíti. Végezetül Tünde köszönetet mondott Tibor atyának a magyar nyelvű bérmálkozás lehetőségéért, azért, hogy Egyházközségünket nem hagyja magára és a munkájáért, amit az Egyházközségben kifejt. Püspök atya elmélkedésében kifejtette, hogy többszörös ün-

Fotó: Dávid Herenc

nepen veszünk részt, mivel egyrészt Szent Gellértet, Egyházközségünk védőszentjét ünnepeljük, aki vértanúságával pecsételte meg hitét, valamint a Szentlélek kiáradását. A Szentlélek a jóra int bennünket és arra, hogy a rosszat elkerüljük. A lelkiismeretünkön keresztül szól hozzánk, ami a bérmálás során válik valósággá. Ha Isten szavára hallgatunk, egy szebb és jobb jövőt tudunk építeni. Isten azt szeretné, hogy mi egy közösséget és egy családot alkossunk. Az elmélkedés után a keresztségi fogadalom megújítása és a bérmálás következett. Ezután Tibor atya felkérte Dr. Izsák Andrászt, a Stuttgarti Magyar Konzulátus főkonzulját, hogy hozza el üzenetét. Főkonzul úr szavai sokunk szemébe örömkönyveket csalt, mert elsősorban az anyaországon kívül rekedt honfitársakhoz szólt, akik egyik napról a másikra akarataik ellenére kisebbségi sorsra jutottak, sokan kényszerítve voltak elhagyni a szülőföldjüket vagy önszántukból vándoroltak ki egy emberségesebb élet reményében. Főkonzul úr kifejtette, hogy „nem könnyű magyarnak lenni, főleg külföldön és főleg Baden-Württembergben”. Befejezésül főkonzul úr püspök atyához intézte szavait és kérését fejezte ki, hogy vigye el jóhírelt ennek a lelkes közösségnek és ne felejtkezzen el rólunk. Külön köszönet vendégművészeinknek: Timár Kinga és Németi Gergely operaénekeseknek, valamint Pál Ramónának és Lénárt Linda orgonaművésznőnek.

Dávid Melinda

KATEDRÁLIST ÉPÍTENI!

Kedves barátom, Alfred Weiss atya Bécsből különös ember volt. Valahányszor ellátogatott hozzánk, akár Brassóba, akár Szatmárnémetibe, mindig volt tarsolyában egy-egy Anthony de Mello történet. Az egyik történet egészen hozzám nőtt. Három emberről szól, akik egy kőbányában dolgoznak, s egészen másként viszonyulnak munkájukhoz.

Az első egy rab, akit kényszermunkára ítélték. Egyetlen vágya, hogy mihamarabb letöltse büntetését és szabad legyen. Magatartása pesszimista, a munkában pedig büntetést lát. A másik egy munkás, aki azért dolgozik, hogy eltartsa családját. Nemes célja ellenére teherként éli meg munkáját. A harmadik egy szobrász, akinek kezében hivatássá, örömmé és léletté válik a munka: „én azért faragom a követ, mert építem a katedrális”. Ő az, aki örömmel végzi munkáját, mert benne értelmet nyer és kiteljesedik élete.

Eddig a történet, amely engem szólít meg, engem provokál. Választ vár tőlem.

Kivel tudok és akarok azonosulni a három ember közül? Mit látok a munkában?

Tény, hogy olykor kísért az elítélt rab magatartása és gondolkodás módja, büntetesként megélni munkámat. Gyakori, hogy a családja megélhetéséért és eltartásáért dolgozó emberhez hasonlítok. Nem más ez, mint a mindennapok egyhangúsága és terhe is egyben.

Leginkább azért mégis a szobrászhoz szeretnék hasonlítani.

Követ faragni, s minden mozdulatba oda csempészni a beteljesülő álom utáni vágyamat: kőből katedrális építeni. Életem katedrálisát!

Ez egyszerű és ugyanakkor mély üzenetet tartalmazó kis történet, bátorítás is egyben. Életem katedrálisát nekem kell felépítenem! Sok, apró, kifaragott kőből. Még pedig úgy, hogy egyrészt munkámban ott van a fáradság, izzadság, a nap terhe, megélhetésem. Másrészt pedig az a hit, szent meggyőződés és öröm, hogy a faragott kövek katedrálissá nemesülnek.

Közben pedig ne feledjem, hogy ehhez a jó Isten ad nekem erőt és kegyelmet. Mert szeret és képesnek tart engem erre a nemes feladatra. Köszönet és hála érte!

(Egyedi alkalom, hogy ezen az oldalon is az én írásom jelenik meg)

KÖZLEMÉNYEK - RENDEZVÉNYEK

Stuttgarti programjaink

Október 13-án, pénteken Barátságklub. 17.30 órakor szentmise, 18.00 órától pedig meglepetés előadásban lesz részük a jelenlévőknek.

Október 15-án, vasárnap 15.00 órakor **ökumenikus istentisztelet.** Ezt követően 1956. október 23-ra emlékezünk egy előadás keretében: „**1956 FÉNYLŐ ARCAI**” címmel. Udvari Kamaraszínház produkciója, előadók: Dóczy Péter színművész, Orbán Borbála színművésznő és Lentulai Hanna Sára mozgásművésznő. Ünnepi délutánunkat állófogadás zárja.

Pénteki napokon, Stuttgarti délután, 18.00 órakor októberi ájtatosság, majd szentmise. A híveket október 6-án, 13-én, és 20-án várjuk.

*

Weingarteni programjaink

Csütörtöki napokon, azaz október 5-én és 19-én 17.30 órakor **Weingarteni délután** a 14 Nothelfer Kapelle-ben. Októberi ájtatosságot imádkozunk, utána szentmise, keretében katekézis.

*

Ulmi egyházközségi búcsú

Október 8-án, vasárnap 15.00 órakor **Magyarok Nagyasszonya egyházközségi búcsú,** majd ezt követően agapé.

*

Heidenheim – ökumenikus istentisztelet

Október 21-én, 15.30 órakor Heidenheimban **ökumenikus istentisztelet,** ezt követően agapé.

mekoromban. Társasjáték ez! Az önzetlenség társasjátéka, melyben én odaadom a magamét másnak, az „Add tovább!” kiáltással. Majd pedig várok türelemmel, s egyszer csak visszakerül hozzám az, sokkal bőségesebben, amit már nagyon régen tovább adtam.

Naponta lehetőségem van választani, hogy melyik úton induljak el. A teremtő önzetlenség fényében járni és élni nem nehéz, mondhatnám egészen könnyű. Nem kell hozzá más, csak egy kis idő, figyelem, türelem, ajándékozó szeretet, segítségesség, jelen lenni itt és most a másik számára.

Társasjáték ez, az önzetlenség társasjátéka! Ráadásul ebben a társasjátékban nem vagyok egyedül. Egy közösség, - Szent Gellért Egyházközség - tagja vagyok. Mesterem és példaképem, Jézus Krisztus! Minél többen kapcsolódunk bele ebbe a játékba, annál több örömben lesz részem. Közben pedig rájövök, hogy ez már több, mint álom. A megálmodott valóság!

Tibor atya

SZENTMISÉK

Schwäbisch-Gmünd	október 1	vasárnap	9.30 óra
Stuttgart	október 1	vasárnap	15.00 óra
Balingen	október 7	szombat	16.00 óra
Weingarten (14 Nothelfer Kapelle)	október 8	vasárnap	9.00 óra
Ulm – egyházközségi búcsú!!!	október 8	vasárnap	15.00 óra
Biberach (Dreifaltigkeitskirche)	október 14	szombat	16.45 óra
Stuttgart – ökumenikus istentisztelet!	október 15	vasárnap	15.00 óra
Eislingen	október 15	vasárnap	15.30 óra
Heidenheim – ökumenikus istentisztelet!	október 21	szombat	15.30 óra
Böblingen	október 22	vasárnap	9.30 óra
Heilbronn	október 22	vasárnap	15.30 óra
Tuttlingen	október 28	szombat	16.00 óra
Ludwigsburg (óraátállítás!!!)	október 29	vasárnap	9.00 óra
Reutlingen (óraátállítás!!!)	október 29	vasárnap	16.30 óra

Szerkesztők: Schultheis Éva, Tóth Márta, Németi Ágnes,
Németi Gergely, Dávid Melinda, Merlás Tibor atya
Tördelő: Pap Lóránt-A. (felixio GmbH)
Kiadó: Szent Gellért Magyar Katolikus Egyházközség

Postacím: Albert-Schäffle-Str. 30, 70186 Stuttgart
Tel: +49/711-236 9190, **Fax:** +49/711-236 7393
E-mail: SzentGellert.Stuttgart@drs.de

Honlap: www.stuttgarter-katolikusok.de
Facebook: www.facebook.com/stuttgarter.katolikusok

Banki adatok: LB-BW Bank
Kunden-Referenznummer: Ungarische Katholische Gemeinde
Kontoinhaber: Kath. Stadtdekanat Stuttgart
IBAN: DE63 600 501 01 000 46 46 192
BIC: SOLADEST600